

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Maciejewska-Papież

Protokolant: st.prot.sąd. Karolina Tomiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Agnieszki Krysmann

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2017r.

sprawy **P. S.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu

z dnia 16 listopada 2016r., sygn. akt. II K 404/16

1. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w łącznej kwocie 230 zł, w tym kwotę 180 zł tytułem opłaty za drugą instancję.

Dorota Maciejewska-Papież

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 listopada 2016r., sygn. akt II K 404/16, Sąd Rejonowy w Nowym Tomysłu uznał P. S. za winnego tego, że w dniu 12.12.2015r w N., wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005r o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał mieszaninę kofeiny oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 38,68 grama netto, gdzie zawartość czystej amfetaminy wynosiła średnio 17,0 % tj. za winnego przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tegoż przepisu wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres zatrzymania od 12.12.2015r godz. 19:35 do 14.12.2015r godz. 13:55.

Wyrokiem tym orzeczono nadto przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych oraz orzeczono od oskarżonego na rzecz stowarzyszenia (...) nawiązkę na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w kwocie 1.000 zł (art.70 ust. 2 i art. 70 ust.4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii).

Orzekając o kosztach procesu Sąd Rejonowy, na podstawie art. 627 kpk i art. 633 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) obciążył oskarżonego wydatkami sądowymi w kwocie 156,21 zł i opłatą w wysokości 180 zł.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł obrońca oskarżonego, zaskarżając orzeczenie w zakresie kary wymierzonej oskarżonemu i zarzucając rażącą jej niewspółmierność.

Mając na uwadze powyższy zarzut obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i orzeczenie wobec oskarżonego kary 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przechodząc do merytorycznej kontroli zaskarżonego wyroku Sąd Odwoławczy w pierwszej kolejności wskazuje, że orzeczenie to nie jest obarczone uchybieniami wskazanymi w art. 439 § 1 kpk oraz 440 kpk, które powodowałyby konieczność jego uchylenia z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia.

W tym stanie rzeczy, instancyjną kontrolę zaskarżonego wyroku Sąd Odwoławczy ograniczył jedynie do zarzutów wskazanych w treści wywiedzionej apelacji.

Niezasadne jest stanowisko apelującego, że wymierzona oskarżonemu kara 10 miesięcy pozbawienia wolności jest karą rażąco surową.

Wskazać należy, iż zgodnie z art. 438 pkt 4 kpk orzeczenie ulega uchyleniu lub zmianie w razie stwierdzenia rażącej niewspółmierności kary lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego lub innego środka.

Zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (wyrok SN z 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 7-8/1985, poz. 60). Niewspółmierność zachodzi zatem wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należyście stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary (wyrok SN z 30 listopada 1990 r., Wr 363/90, OSNKW 7-9/1991, poz. 39). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (wyrok SN z 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSNPP 6/1995, poz. 18).

Należy dodać, że kara pozbawienia wolności może być uznana za rażąco niewspółmiernie surową zarówno z powodu nadmiernej jej wysokości, jak i z powodu nieorzeczenia warunkowego zawieszenia jej wykonania (wyrok SN z 9 stycznia 1973 r., V KRN 474/72, OSNKW 1973/6/76).

W realiach niniejszej sprawy nie zaistniały przesłanki, które czyniłyby, wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności, „rażąco niewspółmiernie surową”.

Nie sposób uznać, iż Sąd I instancji nie dość wnikliwie rozważył okoliczności kształtujące wielkość sankcji, Sąd ten określając jej wymiar uwzględnił bowiem wszelkie związane z tą materią dyrektywy, odnosząc się zarówno do okoliczności popełnienia przestępstwa, zasad prewencji indywidualnej, jak też prewencji generalnej.

Przedstawione przez Sąd I instancji argumenty uzasadniające tak rodzaj, jak i wymiar orzeczonej kary zasługują za uwzględnienie i aprobatę.

Trudno przede wszystkim doszukać się szczególnych elementów, które należałoby poczytać na korzyść oskarżonego. Bezsprzecznym jest, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, trudno jednak nadać temu kluczowe znaczenie zważywszy na okoliczności ujawnienia przestępstwa.

Nie sposób również uznać, by czynnikiem przesądającym o potrzebie wymierzenia oskarżonemu kary wolnościowej była jego sytuacja rodzinna – oskarżony pracował zarobkowo i utrzymywał dziecko, konkubinę oraz dziecko konkubiny, jednakże okoliczności te istniały również w chwili popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu przestępstwa. Sytuacja rodzinna nie przeszkodziła oskarżonemu w naruszeniu porządku prawnego, nie sposób zatem uznać, by uzasadniała pozytywną prognozę kryminalistyczną wobec oskarżonego. Oskarżony, jako osoba dorosła i świadoma swoich poczynań, z pewnością zdawał sobie sprawę z konsekwencji popełnienia przestępstwa (zwłaszcza,

że nie dopuścił się przestępstwa po raz pierwszy), zatem troska o najbliższych winna stać się motywem działania oskarżonego przed naruszeniem przezeń porządku prawnego.

Obrońca akcentując okoliczności mające przemawiać na korzyść oskarżonego nie dostrzega już (co zrozumiałe z uwagi na rolę procesową) elementów stawiających oskarżonego w niekorzystnym świetle, a które nie mogły umknąć uwadze sądu. W szczególności należy podkreślić, że oskarżony był już wcześniej karany i to również za przestępstwa stypizowane w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii. Dopuszczenie się kolejnego przestępstwa podobnego i to w dodatku na początku okresu próby określonego uprzednim wyrokiem, daje podstawę do przyjęcia, że naruszając ustalony porządek prawny oskarżony nie wyciągnął żadnych wniosków z faktu wcześniejszego skazania – dopuszczając się działania będącego przedmiotem niniejszego postępowania miał pełną świadomość, że po raz kolejny łamie przyjęte normy. Trudno zatem uznać postępowanie oskarżonego przypisane zaskarżonym orzeczeniem za sytuację incydentalną, wyjątkową w dotychczasowym jego funkcjonowaniu.

Żadne okoliczności nie usprawiedliwiają popełnienia przedmiotowego przestępstwa.

Wobec powyższego podzielić należy stanowisko Sądu I instancji, iż przytoczone ustalenia nie pozwalają na pobłażliwe traktowanie oskarżonego.

Uznać za słuszne należy również stwierdzenie Sądu Rejonowego o braku podstaw do orzeczenia kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze oraz do zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania, nie sposób bowiem przyjąć, iż orzeczenie kary odmiennej, zwłaszcza nieizolacyjnej, w ustalonych okolicznościach byłoby wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary.

W myśl art. 69 § 1 kk sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Wbrew twierdzeniom obrońcy, już ów drugi wskazany powyżej warunek nie pozwala na warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności. Nie ma racji obrońca wskazując, iż skorzystaniu z tegoż dobrodziejstwa nie stoi na przeszkodzie uprzednie wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania albowiem „(...) w art. 69 § 1 kk chodzi o każde skazanie na karę pozbawienia wolności, niezależnie od tego, czy została ona orzeczona jako tzw. kara bezwzględna czy jako tzw. kara zawieszona.” (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 5 października 2016r. III KK 134/16).

Oskarżony – jak już wspomniano – popełnił przypisane mu przestępstwo będąc już wówczas skazanym na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (wyrokiem Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim – VII Zamiejscowego Wydziału Karnego w Nowym Tomysłu z dnia 01.12.2014r. w sprawie VII K 38/13).

Podsumowując należy zatem stwierdzić, iż wysokość orzeczonej względem oskarżonego kary pozbawienia wolności uzasadniają zarówno okoliczności popełnienia czynu, jak i postawa oskarżonego. Wbrew twierdzeniom obrońcy, kreując wymiar kary Sąd I instancji w sposób prawidłowy, rzeczowy i wnikliwy przeanalizował wszelkie okoliczności dotyczące tak samego przestępstwa, jak i osoby oskarżonego, przedstawiając swój punkt widzenia w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Nie ma zatem jakichkolwiek podstaw do ingerencji w treść rozstrzygnięcia w tym zakresie.

Żadnych zastrzeżeń nie budzi również stanowisko Sądu Rejonowego o braku podstaw do zastosowania wobec P. S. dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności.

W konsekwencji nie zasługiwało na aprobatę stanowisko apelującego, iż orzeczona represja jest rażąco niewspółmiernie surowa.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 § 1 kpk, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk oraz § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz.U. 2014 poz. 861), § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (tj. Dz.U. z 2013 r., poz. 663) oraz art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).

Dorota Maciejewska-Papież